

schijnsel staan, dat niet door Selectie *kan* verklaard worden. 1)

Met de fossiele wereld staan de Evolutionisten zelve verlegen. De oogst die dusver werd ingezameld, is vergeleken bij wat zich verwachten liet, zoo bijster schraal. Eer zich de voltooide adelaarswiek uit het eerste bultje ontwikkeld had, moeten er duizenden en duizenden van jaren adelaarscandidaten geleefd hebben met vleugelbobbeltjens eerst, toen met kleine beginsels van pennen, daarna met uitgroeijende vleugels, tot eindelijk de koninklijke wiek volgroeid was. Men zou dus verwachten in de catacomben der fossiele wereld bij menigte exemplaren van voor een kwart en voor de helft volgroeide adelaarswieken, en zoo van alle plant- en diersoort een gansche heerschare van overgangsvormen te zullen vinden. Immers, prent het u wel in, die overgangsvormen zijn niet snel voorbijgegaan, maar hebben naar het stelsel duizenden, zoo niet tienduizenden van jaren geduurd en in millioenen van exemplaren bestaan. Maar de uitkomst stelt bitter te leur. De Darwinisten zelve vinden geen woorden genoeg, om de „Lückenhaftigkeit” der begraven levenswereld te beweenen. Van niet één soort is, wat naar een genealogie ook maar zweemt, aan het licht gekomen. En het pijnlijke van deze wonde plek komt niet sterker uit dan in den ophef waarmee men zich telkens weer beroept op den gevonden genealogischen overgangsvorm van het paard, althans wat zijn hoef uit den middelteen betreft.

Nog slechter staat het met het beroep op de kunstteelt. Die interessante teelt toch slaagt er wel in variatiën *binnen den kring van eenzelfde soort* te telen, maar nog nimmer is door kunstteelt een dier uit zijn eigen soort in een hooger soort overgeleid of een nieuw soort dier tot aanzijn geroepen. Dat elke species binnen zekeren kring het vermogen bezit, om een veelheid van variëteiten te ontplooien, wist men ook vroeger, en is door de kunstteelt slechts te rijker bevestigd, en niets belet ons aan te nemen, dat op gelijke wijze ook de natuur, door utiliteits-selectie, haar oorspronkelijke uniformiteit van species in pluriformiteit heeft omgezet. Zelfs in de wereld der bacteriën

---

1) ROMANES o. l. I. p. 432.